

מ"ת 31309/10-15 - מדינת ישראל נגד י א

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

28 אוקטובר 2015

מ"ת 31309-10-15 מדינת ישראל נ'
(עציר)

תפ 31287-10-15

בפני כב' השופטת נעה תבור

מדינת ישראל

המבקשת

י א (עציר)

נגד
המשיב

נוכחים :

ב"כ המבקשת: עו"ד אביב בר-אור

ב"כ המשיב: עו"ד יוהנה לרמן

המשיב הובא ע"י השב"ס

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

התקבלה חוות דעת פסיכיאטרית לפיה המשיב אינו כשיר לעמוד לדין ולא הבחין בין טוב לרע בעת ביצוע העבירות המיוחסות לו.

החלטה

אין מחלוקת בין הצדדים בדבר קיומן של ראיות לכאורה בכל הנוגע לחלק העובדתי בכתב האישום. מדובר במי שאיים על מוקדנית במוקד 100 של המשטרה, שבכוונתו לרצוח את הפסיכיאטרית המטפלת בו בשל קביעתה שאינו כשיר לנהיגה.

מונחת בפניי חוו"ד פסיכיאטרית ממנה עולה, כי המשיב אינו כשיר לעמוד לדין ולא היה אחראי למעשיו בעת ביצוע העבירה.

הצדדים מסכימים על הפסקת ההליכים ועל מתן צו אשפוז. הסנגורית מבקשת לקצוב את משך האשפוז המרבי ומפנה להחלטת כב' השופטת וינשטיין בביהמ"ש המחוזי בחיפה. עוד מפנה הסנגורית לכך שהמשיב פנה ביוזמתו לגורמי טיפול וביקש טיפול פסיכיאטרי בטרם בוצעה העבירה ועניינו התגלגל לכלל הליך פלילי.

מוכר לי כמובן פסק הדין של כב' השופטת וינשטיין באותו עניין נקבע כי לביהמ"ש שיקול דעת בקביעת משך האשפוז המירבי. עמדה זו מקובלת עליי וכך נקבע בשורה ארוכה של החלטות קודמות, בהליכים שנשמעו בפניי. עם זאת אין בין שיקול דעת זה לבין מתחם העונש ההולם שהיה נקבע לנאשם לו הורשע, קשר חד ערכי. טיפול אינו ענישה ומשך אשפוז מרבי נקבע בשים לב למצבו הנפשי של המשיב ולסיכון ולא על סמך שיקולי גמול וענישה. החלטות ביהמ"ש המחוזי אשר קצבו משך אשפוז קצר מזה הנקוב לצד העבירה, ניתנו במקרים שבהם עונשי המאסר המרביים ממושכים ביותר ולא קיים מתאם בינם לבין העבירה והנסיבות. אין זה המקרה שבפניי, שבו מדובר בעבירה שלצדה עונש מאסר לתקופה של 3 שנים. אני חוזרת ומדגשיה כי מדובר בכל מקרה במשך אשפוז מרבי. ככל שהפסיכיאטר המחוזי ימצא אפשרות להסתפק באשפוז קצר יותר, בוודאי שעומדת אפשרות זו בפניו.

פנייתו של המשיב לקבלת טיפול, מלמדת על תובנה בסיסית שלו לצורך בטיפול זה, ודווקא טעם זה אינו מצביע על קציבה מראש של תקופה קצרה יותר, לצורך אשפוזו. שיקול הדעת נתון בידי הפסיכיאטר המחוזי, להסתפק במשך אשפוז קצר יותר, בהתאם למצבו הנפשי של המשיב, בהמשך ההליך. החשש שהמשיב יישאר בתנאי אשפוז תקופה ארוכה, בהרבה מזו שהייתה נגזרת בסופו של יום, חשש שהובא ע"י הנשיא ברק ומוזכר בדברי ההסבר לתיקון 8, אינו חשש אמתי במקרה שבפניי, בשים לב לעונש הקבוע לצד העבירה בחוק.

במסגרת סמכויותי על פי סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב - 1982 ועל פי סעיף 15 (א) לחוק לטיפול בחולי נפש תשנ"א - 1991, נוכח חוות הדעת הפסיכיאטרית, אשר עולה ממנה כי המשיב אינו כשיר כיום לעמוד לדין, וכן לנוכח עמדת הצדדים, אני מורה כדלקמן:

1. ההליכים בתיק העיקרי נגד הנאשם יופסקו;
2. הנאשם יאושפז במקום עליו יורה הפסיכיאטר המחוזי, לאחר שנמצא כי קיימת מסוכנות ומצבו מצריך אשפוז;
3. תקופת האשפוז המירבית היא על פי סעיף 192 מדובר בפרק זמן מירבי של 3 שנים.
4. הפסיכיאטר המחוזי מתבקש להודיע לסניגוריה הציבורית ולעו"ד מיטל סטי ממפלג תביעות ת"א, על מועד הבאת הנאשם בפני הועדה הפסיכיאטרית.

המזכירות תשלח עותק החלטה זו לפסיכיאטר המחוזי ולסניגוריה הציבורית. תשומת הלב מופנית לכך שהמשיב מבקש להיות מיוצג על ידי עורך דין בהליכים בפני הועדה על פי חוק הטיפול בחולי נפש.

ניתנה והודעה היום ט"ו חשוון תשע"ו, 28/10/2015 במעמד הנוכחים.

נעה תבור, שופטת